

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: E. K. K.
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2024, o starobním důchodu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhal a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 30. 9. 2024 č. j. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009. Žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění. Uvedené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 30. 9. 2024 žalovaná potvrdila.

2. V žalobě žalobkyně vyslovila nesouhlas s žalobou napadeným rozhodnutím, které ji dle jejího názoru poškozuje. Konstatovala, že 5 let práce v České republice nebyly zohledněny a z tohoto důvodu má u polského nositele pojištění evidováno pouze 15 let doby pojištění. Pro Českou republiku pracovala 5 let zdarma.
3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Poznamenala, že již v roce 2019 žalobkyně žádala o starobní důchod v České republice, nedosahovala však důchodového věku. Dne 16. 9. 2024 byl žalované doručen doklad PL – P5000, v němž polský nositel pojištění potvrdil dobu pojištění a bydlení žalobkyně v období od 12. 2. 1977 do 31. 3. 1982 (1 841 dnů), od 17. 5. 1990 do 4. 4. 2023 (7 067 dnů). Z českého pojištění žalobkyně získala dobu pojištění 1 856 dnů. Žalovaná obsáhle citovala z odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že do celkové doby pojištění Česká správa sociálního zabezpečení zahrnuje veškeré doby, které žalobkyně získala v České republice dle evidence České správy sociálního zabezpečení a v Polsku, jak byly uvedeny ve formuláři PL – P5000 ze dne 16. 9. 2024. K námitce žalobkyně, že pro Českou republiku pracovala 5 let zdarma, a z toho důvodu má v Polsku započítáno pouze 15 roků práce a snížený důchod, jelikož roky odpracované v České republice se nezohledňují v tehdejší době za léta 1982 až 1987, žalovaná odkázala na článek 12 odst. 1 a odst. 2 Nařízení č. 987/2009 a článek 47 odst. 5 téhož nařízení, z nichž je zřejmé, že do doby pojištění získané v jiném členském státu Evropské unie jsou hodnoceny jako doby pojištění dosažené na území České republiky. Při hodnocení doby pojištění získané v jiných státech Evropské unie vychází Česká správa sociálního zabezpečení zásadně z údajů poskytnutých zahraničními nositeli pojištění. Zopakovala, že polský nositel pojištění České správě sociálního pojištění potvrdil dobu pojištění v Polské republice, ve výši, jak je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění ze dne 30. 9. 2024. Údaje zahraničních nositelů pojištění získané na základě Nařízení č. 883/2004 žalovaná není oprávněna nijak měnit a těmito údaji se musí při svém rozhodování řídit. Pokud má žalobkyně za to, že polský nositel pojištění neuvedl všechny doby pojištění získané dle polských právních předpisů, je nutno se dovolávat nápravy přímo u polského nositele pojištění. Konstatovala, že doby pojištění získané z českého pojištění žalobkyně nerozporuje.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně zákonnosti správního řízení, které předcházelo jeho vydání, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřili a nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání soudu nesdělili.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 5. 2024 žalobkyně uplatnila prostřednictvím polského nositele pojištění žádost o starobní důchod v České republice. V žádosti uvedla, že pracovala také v České republice. Součástí spisu je osobní list důchodového pojištění ze dne 30. 9. 2024, podle něhož žalobkyně ke dni 30. 9. 2024 získala pro nárok na starobní důchod dobu pojištění 10 764 dnů, tj. 29 roků a 179 dnů. Zhodnocena byla také doba pojištění dle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

formuláře PL – P5000 – Potvrzení o průběhu pojištění ze dne 16. 9. 2024, který je rovněž součástí správního spisu, přičemž v něm uvedené údaje, jak jsou obsaženy ve formuláři polského nositele pojištění PL – P5000 ze dne 16. 9. 2024, korespondují s údaji obsaženými v osobním listu důchodového pojištění.

6. Podle ust. § 32 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1973 se důchodový věk stanoví podle přílohy č. 1 k tomuto zákonu. Podle přílohy č. 1 zákona o důchodovém pojištění důchodový věk ženy narozené v roce 1958 činí 63 let a 10 měsíců.
7. Podle ust. § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění, pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.
8. Na tomto místě soud činí závěr, že žalobkyně nesplnila podmínku získání potřebné doby pojištění 35 let podle § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění, neboť podle osobního listu důchodového pojištění ze dne 30. 9. 2024 žalobkyně získala pro nárok na starobní důchod 10 764 dnů, tj. 29 roků a 179 dnů, namísto potřebných 35 let.
9. Podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.
10. Soud činí závěr, že z osobního listu důchodového pojištění vyplývá, že žalobkyně pro nárok na starobní důchod získala ke dni vydání napadeného rozhodnutí pro nárok na starobní důchod celkem 27 roků a 254 dnů doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně tak nesplňuje ani podmínku 30 let doby pojištění dle § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
11. Podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění, v rozhodném znění, pojištěnec má nárok na starobní důchod též, jestliže nesplnil podmínky podle odstavce 1 a získal dobu pojištění nejméně 20 let a dosáhl po roce 2013 věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození.
12. V daném případě důchodový věk stanovený podle § 32 zákona o důchodovém pojištění pro muže stejného data narození jako žalobkyně, je 63 let a 10 měsíců. Věk o 5 let vyšší tedy činí 68 roků a 10 měsíců. Žalobkyně se narodila 17. 12. 1958 a ke dni vydání napadeného rozhodnutí tohoto věku nedosáhla. Tuto podmínku splní až dne 17. 10. 2027. Žalobkyně nesplnila současně ani podmínku stanovenou podle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, podle něhož pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1. Jak výše uvedeno, důchodový věk stanovený podle § 32 zákona o důchodovém pojištění pro muže stejného data narození jako žalobkyně, tj. 17. 12. 1958, činí 63 roků a 10 měsíců. Věk o 5 let vyšší tedy činí 68 roků a 10 měsíců. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně tohoto věku nedosáhla a nesplnila tak první podmínku pro postup dle § 29 odst. 3 písm. b) zákona o důchodovém pojištění.

13. Podle článku 12 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, doby pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získané podle právních předpisů jednoho členského státu se přičtou k dobám pojištění, zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti nebo bydlení získaným podle právních předpisů, kteréhokoli jiného členského státu, pokud je to nezbytné pro účely článku 6 základního nařízení a pokud se tyto doby nepřekrývají.
14. Podle článku 12 odst. 1 téhož nařízení se pro účely článku 6 základního nařízení příslušná instituce obrátí na instituce členských států, jejichž právní předpisy se na dotyčnou osobu také vztahovaly, aby určila všechny doby získané podle těchto právních předpisů.
15. K námitce žalobkyně, že pro Českou republiku pracovala 5 let zdarma a že z toho důvodu má v Polsku započítáno pouze 15 roků a snížený důchod, jelikož roky odpracované v České republice se nezohledňují, soud poznamenává, že z osobních listů důchodového pojištění obsažených ve správním spise vyplývá, že z českého pojištění žalobkyně získala dobu pojištění 1 856 dnů, a to za dobu pojištění od 27. 4. 1982 do 31. 12. 1985 (1 345 dnů), od 1. 1. 1986 do 31. 3. 1986 (90 dnů), od 6. 6. 1986 do 31. 12. 1986 (209 dnů zaměstnání) a od 1. 1. 1987 do 31. 7. 1987 (212 dnů). Soud souhlasí s žalovanou, že při hodnocení doby pojištění získané v jiných státech Evropské unie vychází Česká republika zásadně z údajů poskytnutých zahraničními nositeli pojištění, přičemž jak výše uvedeno, polský nositel pojištění České správě sociálního zabezpečení potvrdil dobu pojištění v Polské republice, jak je zaznamenáno v osobním listu důchodového pojištění ze dne 30. 9. 2024, přičemž údaje zahraničního nositele pojištění získané na základě Nařízení č. 883/2004, žalovaná byla povinna se řídit. Podle již výše citovaného dokladu polského nositele pojištění PL – P5000, polský nositel pojištění potvrdil doby pojištění žalobkyně od 12. 2. 1977 do 31. 3. 1982, 1841 dnů a od 17. 5. 1990 do 4. 4. 2023, 7 067 dnů. Soud uzavírá, že žalobkyně, ač v roce 2022 dosáhla důchodového věku, a splnila tak jednu ze zákonných podmínek pro nárok na starobní důchod, druhou podmínku, tj. získání potřebné doby pojištění, nesplnila.
16. Soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované podle § 60 odst. 2 s.ř.s. ve věcech důchodového pojištění náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 9. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.